
En defensa da negociación colectiva en Galiza

Confederación Intersindical Galega

www.galizacig.gal

En defensa da negociación colectiva en Galiza

Os cambios introducidos nos anos 2011 e 2012 polos sucesivos gobernos españois na normativa legal a través do Real Decreto Lei 7/2011, Real Decreto Lei 3/2012 e a Lei 3/2012, supuxeron unha modificación moi importante do Estatuto dos Traballadores en materia de negociación colectiva, en temas fundamentais como a aplicación e interpretación do convenio colectivo, a flexibilidade interna, a estrutura da negociación colectiva, a lexitimación para negociar ou a concorrencia, prevalencia, contido e vixencia dos convenios colectivos.

A prioridade dos convenios de empresa fronte aos de sector podendo rebaixar o que estes recollen, o limitar a ultraactividade dos convenios a un período máximo dun ano, a facilidade ou a liberdade das empresas para non aplicar un convenio colectivo, teñen xerado un panorama realmente desolador. O contido dos convenios empeorou; os salarios nuns casos diminuíron, noutros quedaron conxelados e noutros tiveron uns incrementos ridículos; cada vez, inaplícanse máis convenios ou simplemente non se negocian e incrementáanse as desigualdades salariais entre traballadores e traballadoras dunha mesma empresa e mesmo entre empresas dentro dun mesmo sector.

Esta é a dura realidade que exemplifica en que medida estas reformas da negociación colectiva están a prexudicar os intereses da clase traballadora xerando un marco de negociación claramente desequilibrado a favor dos intereses da patronal. Estamos a falar, pois, de cambios na normativa laboral, feitos conscientemente polos gobernos españois correspondentes, coa finalidade de provocar unha caída xeneralizada dos salarios, dividir a clase traballadora pola vía da atomización dos convenios e a individualización da negociación das condicións laborais, en definitiva, matar o principal instrumento de participación e de conquista de melloras salariais e laborais que teñen os traballadores e traballadoras.

Este proceso de deterioración das condicións de traballo de amplos sectores da clase obreira, veuse á súa vez agudizado coas sucesivas contrarreformas laborais que facilitaron e abarataron o despedimento, flexibilizaron a contratación facilitando o fraude e a precarización da mesma, facilitaron modificación substancial das condicións de traballo e a distribución irregular da xornada, etc., baixo a falsa xustificación de ser políticas necesarias para poder saír da crise, pondo interesadamente como unha das causas principais da orixe e saída desta as supostas rixideces do mercado laboral, agochando así as verdadeiras razóns desta crise que teñen a súa orixe no modelo económico financeiro de economía especulativa.

Todas estas reformas laborais viñeron a mudar, pois, a razón de ser do dereito do traballo, como un dereito tuitivo e protector da parte máis débil nas relacións laborais, a clase traballadora, para convertelo nunha ferramenta económica ao servizo do beneficio e a competitividade empresarial.

Estamos, xa que logo, nunha situación de emerxencia para a clase traballadora que require por unha banda a derogación do Real Decreto Lei 7/2011, Real Decreto Lei 3/2012 e a Lei 3/2012 e, por outra, recuperar o protagonismo e o fortalecemento da negociación colectiva e iso non é posíbel sen a participación activa da clase traballadora, o cal implica promocionar e potenciar os ámbitos de negociación no que sexan os traballadores e traballadoras afectados, así como os empresarios, os verdadeiros protagonistas a hora de decidir sobre o que se negocia, se acorda e en que termos se fai a negociación. Estamos a falar pois de que calquera ámbito de negociación que afaste esta dos seus directos beneficiarios e dificulte o acceso á información, a toma de decisións e o control sobre esta, debe ser desbotado. En coherencia con isto, consideramos contrario aos intereses da clase traballadora e a unha dinámica que supoña o fortalecemento da negociación colectiva, calquera proceso de estatalización dos convenios hoxe existentes en Galiza, no ámbito provincial ou de empresa.

Todo isto lévanos a reafirmarnos na necesidade de que toda a negociación colectiva debe desenvolverse no ámbito galego, baixo o estrito control e interese da clase traballadora e da patronal galegas, priorizando as unidades de negociación sectorial máis próximas e apostando polo tanto responsabelmente a defender de forma colectiva a autorregulación dunha materia que ten que ser básica a hora de fixar as condicións de traballo e adaptalas á realidade social e económica de Galiza. O cumprimento deste obxectivo contribuiría a superar a realidade que se dá hoxe de que calquera referencia comparada coa media do Estado, do mercado laboral en Galiza, no que se refire a salarios, precariedade, pensións, sinistralidade, emprego e emigración, é negativa para a clase traballadora galega o que pon de manifesto a evidencia de factores estruturais que se obxectivan ao abeiro do marco actual e que polo tanto fan imprescindible a necesaria reversión deste marco de relacións laborais.

O respecto a un marco propio de negociación e de relacións laborais en Galiza foi o que motivou a iniciativa de creación no campo institucional de organismos como o Consello Económico e Social (CES) e o Consello Galego de Relacións Laborais (CGRL). A importancia tamén dese marco propio de negociación pónse de manifesto no peso moi maioritario que tradicionalmente tiveron en Galiza os convenios provinciais de sector ou de empresa. O propio CGRL ten elaborado informes e feito pronunciamentos no sentido da importancia dun Acordo Marco Interconfederal en Galiza que contribuíse a fortalecer a negociación colectiva en Galiza e a superar a actual estrutura atomizada, dispersa e non ben articulada, con sectores sen regulación e outros con problemas de colisión de ámbitos de aplicación.

Diante da situación descrita nos parágrafos anteriores, recoñecendo o carácter da negociación colectiva como fonte de dereito que nos pode permitir superar, en certa medida, o hándicap de que as competencias lexislativas nesta materia sexan do Estado e tendo en conta que é unha peza clave nas relacións laborais en Galiza a hora de fixar as condicións de traballo, dereitos e obrigas, nun sector ou empresa, entre empresari@s e traballador@s, en función da nosa propia realidade socioeconómica e laboral, o Parlamento de Galiza aproba o seguinte pronunciamento:

O marco galego de relacións laborais esixe que os convenios sectoriais provinciais, autonómicos ou doutro nivel superior ao de empresa, teñan prevalencia non só sobre o convenio de empresa, senón tamén sobre os estatais. Igualmente os acordos sobre materias concretas ou acordos de estrutura a nivel de Galiza deben prevalecer sobre aqueles de ámbito estatal de semellantes características.

Reforzar a garantía da ultraactividade ilimitada do convenio colectivo.

Os convenios sectoriais terán a consideración de dereitos básicos, polo cal ningún convenio de empresa poderá establecer condicións inferiores ás determinadas polos convenios sectoriais de referencia.

O Parlamento galego aproba así mesmo, dar traslado deste pronunciamento a todas as organizacións empresariais e sindicais actuantes en Galiza, así como o Consello Galego de Relacións Laborais. Así mesmo, o Parlamento galego acorda apoiar todas aquelas iniciativas, sindicais ou lexislativas, que contribúan a facer viábel este pronunciamento.

Compostela, 25 de abril de 2016

EXECUTIVA CONFEDERAL DA CIG